

Sa Lilim ng Ginto

BY JOHN KYLE P. ANZA

**Sa lilim ng ginto, may mga kamay na nakahawak,
Mga bulsa'y puno, habang tiyan ng bayan ay salat.**

**Sa bawat kasulatang may pirma ng makapangyarihan,
Nakabaon ang pawis at dugo ng karaniwang mamamayan.
Naririnig mo ba, bayan, ang buntong-hininga ng masa?
Habang ang katarungan ay nakakulong, nakapiring, nag-iisa.**

**Mga hukuman, tila palasyo ng salapi,
Kung saan ang mahirap ay talunan bago pa magsimulang
humingi.**

**Ngunit sa bawat bulong ng pagkadismaya,
Sumisibol ang tinig ng pag-asa.**

**Ang tinig na nagsasabing: "Sapat na!"
Sapat na ang pagnanakaw sa kinabukasan ng bata.
Katarungan, bumangon ka mula sa pagkakagapos,
Maging tabak ng liwanag, huwag manatiling tahimik at lubos.**

**Sa apoy ng protesta at pagnanais ng pagbabago,
Masusunog ang gapos ng lumang anyo.
Hindi ginto ang magtatakda ng dangal ng pamahalaan,
Kundi ang paglilingkod na tapat at dalisay sa bayan.**

**Kung ang kasamaan ay matibay na moog,
Tayong nagkakaisa'y bagyong dudurog.
At sa huli, sa ilalim ng araw na walang bahid ng dilim,
Katarungan ang iiral, at ang bayan ay gagaling.**